

Απόφαση 2^{ης} Συνόδου του Κεντρικού Συμβουλίου της Νεολαίας Νε.ΑΡ.

Η παγκόσμια συγκυρία.

Ζούμε σε μια εποχή, όπου συμβαίνουν τεκτονικές αλλαγές στο διεθνές σύστημα. Η εκλογή Τραμπ, άλλαξε τα δεδομένα και την ισορροπία, τόσο στον κόσμο, όσο και στην Ευρώπη. Η υποκριτική προάσπιση της ειρηνικής λύσης του Ρωσοουκρανικού από τη μια και η προκλητική ενίσχυση και υπεράσπιση του κράτους - δολοφόνου του Ισραήλ, στη συνέχιση της γενοκτονίας κατά του παλαιστινιακού λαού, αποτελούν χαρακτηριστικά παραδείγματα της εξωτερικής πολιτικής που θα ασκήσουν οι Η.Π.Α το επόμενο διάστημα. Η Ευρώπη, καλείται να απαντήσει σε αυτή τη νέα πραγματικότητα το αμέσως επόμενο διάστημα.

Το μπλοκ των δυνάμεων της παραδοσιακής δεξιάς, του ακραίου κέντρου και της μεγαλύτερης μερίδας της σοσιαλδημοκρατίας, κινούνται τόσο σε επίπεδο κρατών, όσο και σε επίπεδο Ευρωπαϊκής Ένωσης, σε μια κατεύθυνση υπέρογκων εξοπλιστικών προγραμμάτων και πλήρους επανεξοπλισμού των ευρωπαϊκών χωρών, με το πρόσχημα της απαγκίστρωσης από τη νατοϊκή ομπρέλα. Το δόγμα του *rearm Europe*, έχει ξεκινήσει να εφαρμόζεται, με εκατοντάδες δισεκατομμύρια να προορίζονται για την ανάπτυξη ενός ευρωστρατού, την ώρα που οι πλειοψηφία των ευρωπαϊκών οικονομιών, βρίσκονται σε κατάσταση ύφεσης και λιτότητας. Η μιλιταριστική αυτή αντίληψη, που θέλει την Ευρώπη, να προβάλλεται ως ο νέος στρατιωτικός πόλος, επιτάσσει τη μετατροπή των ευρωπαϊκών οικονομιών σε πολεμικές, με έμφαση στη βαριά βιομηχανία, γεγονός που αλλάζει και το παραγωγικό μοντέλο.

Τις συνέπειες της πολιτικής αυτής, θα πληρώσουν τα ευάλωτα στρώματα των Κρατών της Ε.Ε. Το σχέδιο αυτό, οδηγεί στην πλήρη διάλυση του κοινωνικού κράτους και του κράτους πρόνοιας, με περικοπή των δαπανών σε όλους τους υπόλοιπους τομείς, από την ενέργεια, μέχρι την παιδεία, την υγεία και τις υποδομές. Οδηγεί επίσης και σε μια αυταρχική στροφή εντός των ίδιων των χωρών, που υπό την απειλή του πολέμου, δικαιώματα και ελευθερίες περιστέλλονται ή μπαίνουν σε δεύτερη μοίρα. Προφανώς, οι πιο ευάλωτες οικονομικά χώρες όπως η Ελλάδα, θα πληρώσουν δυσανάλογο κόστος. Η οδηγία για αύξηση του ποσοστού του ΑΕΠ που πηγαίνει σε αμυντικές δαπάνες θα παραλύσει άμεσα την οποία προοπτική κοινωνικής πολιτικής μπορεί να υπήρχε στη χώρα, βρίσκει ωστόσο την κυβέρνηση, ως πρόθυμο εφαρμοστή αυτής της πολιτικής ήδη πριν από την ψήφιση της.

Στο πλαίσιο αυτό, όπως έχει διαμορφωθεί, η αριστερά καλείται να πάρει θέση και φέρει ιστορική ευθύνη. Σε μια συγκυρία, όπου ολόκληρο το συστημικό μπλοκ τάσσεται με τους εξοπλισμούς και τις στρατιωτικές δαπάνες, η ακροδεξιά, προβάλλει ως η αντισυστημική δύναμη που μάχεται για την ειρήνη, απορρίπτοντας τα σχέδια των υπερεξοπλισμών και της κοινής ευρωπαϊκής άμυνας και προτάσσοντας την ενίσχυση των εθνικών πολιτικών και τη λογική του απομονωτισμού. Η υποκριτική αυτή στάση, ντυμένη με μια δήθεν φιλολαϊκή

πολιτική που έρχεται να φέρει το MEGA (Make Europe Great Again), κατά παράφραση του τραμπικικού MAGA (Make America Great Again), πρέπει να αντιμετωπιστεί με μια συνολική αντιπρόταση η οποία από τη σκοπιά της αριστεράς, η οποία θα προασπίζεται ουσιαστικά και αποτελεσματικά την ειρήνη των λαών, στοχεύοντας στα βαθύτερα αίτια και συμφέροντα που προκαλούν διαχρονικά πολέμους και συντηρούν μόνιμες συγκρούσεις. Μια πρόταση με ταξικό πρόσημο και διεθνιστικά χαρακτηριστικά, η οποία θα σταθεί ως ανάχωμα τόσο στα σχέδια της πολεμικής βιομηχανίας και των εκπροσώπων της, όσο και στον λαϊκισμό των εύκολων λύσεων της ακροδεξιάς, η οποία πριμοδοτεί τον εθνικισμό και αναπαράγει τα ίδια τα αίτια του πολέμου, αποπροσανατολίζοντας τα λαϊκά στρώματα.

Η κρατική δολοφονία στα Τέμπη μας εισαγάγει σε νέο πολιτικό σκηνικό. Να μετατρέψουμε την οργή σε οζυγόνο.

Πριν έναν μήνα, συμπληρώθηκαν δύο χρόνια από την κρατική δολοφονία των Τεμπών που είχε ως αποτέλεσμα να χάσουν την ζωή τους 57 ψυχές. Για δύο ολόκληρα χρόνια η Κυβέρνηση επιδίωξε να αποκρύψει τις ευθύνες που την βαραίνουν. Ο ρημαγμός των γραμμών των τρένων, η υποστελέχωση των εργαζομένων στον σιδηρόδρομο, η έλλειψη σχεδίου εκσυγχρονισμού των εγκαταστάσεων αλλά και η καθυστέρηση ολοκλήρωσης του ευρωπαϊκού συστήματος τηλεχειρισμού ETCS και η σηματοδότηση της διπλής γραμμής Αθήνας-Θεσσαλονίκη, οδήγησαν στην δολοφονία των Τεμπών.

Είναι η διαχρονική πολιτική που υπηρετούν τα κόμματα του νεοφιλελευθερισμού και της σοσιαλδημοκρατικής συναίνεσης, που θεωρούν τις ζωές μας ανούσιες και "μικρές" σε σχέση με τα κέρδη των επιχειρηματικών ομίλων. Άλλωστε τα τρένα, ήταν ακόμη ένας τομέας που στην περίοδο της κρίσης διείσδυσε η ιδιωτική πρωτοβουλία και συγκεκριμένα το Ιταλικό Δημόσιο. Στην περίοδο των μνημονίων και της λιτότητας την προηγούμενη δεκαετία, κυριάρχησε η πολιτική του περιορισμού της Κρατικής συμβολής στην οικονομία και στις κοινωνικές δομές και έτσι αρκετά δημόσια αγαθά, όπως η υγεία, η παιδεία, τα τρένα, το νερό, η ΔΕΗ αποδυναμώθηκαν.

Η Κυβέρνηση, ο Πρωθυπουργός, οι αρμόδιοι Υπουργοί είναι ένοχοι. Είναι ένοχοι για το έγκλημα στα Τέμπη αλλά και για όλα όσα ακολούθησαν μετά το δυστύχημα. Για το μπάζωμα του χώρου του εγκλήματος λίγες μέρες μετά το συμβάν, για την παραποίηση των στοιχείων, για την απόκρυψη και την παραποίηση των ηχητικών ντοκουμέντων που αποδεικνύουν πως αρκετοί άνθρωποι δεν πέθαναν από την σφοδρότητα της σύγκρουσης αλλά κάηκαν ζωντανοί, αλλά και για την πολιτική της συγκάλυψης κάθε στοιχείου που αναδεικνύει τις κυβερνητικές ευθύνες, θέτουν τους πολιτικά προϊστάμενους προ των ευθυνών τους απέναντι στην δικαιοσύνη και στον λαό.

Η Κυβέρνηση επαναπαύτηκε στην εκλογική νίκη που κατόρθωσε λίγους μήνες αργότερα από τα Τέμπη. Το 41% του Ιουνίου του 2023 ισχυροποίησε την αλαζονεία της, την ιδιοκτησιακή της αντίληψη για το κράτος, την χειραγώγηση της δικαιοσύνης. Η κοροϊδία, τα ψέματα, η καθυστέρηση απονομής της δικαιοσύνης, η συγκάλυψη, οι κρατικές ευθύνες της δολοφονίας, επανάφεραν στο προσκήνιο την ανάγκη για να αποδοθεί δικαιοσύνη και να φανερωθεί η αλήθεια. Έτσι, δύο χρόνια μετά πραγματοποιήθηκε η μεγαλύτερη απεργία στην ιστορία της μεταπολεμικής Ελλάδας, με πρωτοβουλία του Συλλόγου Γονέων Θυμάτων των Τεμπών αλλά και με τις αποφάσεις των εργατικών Ομοσπονδιών και των Φοιτητικών Συλλόγων.

Η 28^η του Φλεβάρη, τομή στην πολιτική ιστορία. Ο λαός και η νέα γενιά 'βούλιαξαν' την χώρα.

Στην συμπλήρωση δύο χρόνων από την Κρατική δολοφονία στα Τέμπη, πραγματοποιήθηκε η μεγαλύτερη απεργία της σύγχρονης Μεταπολιτευτικής ιστορίας. Εκατομμύρια κόσμος, αρνήθηκαν να δουλέψουν και κατευθυνόντουσαν προς τις κεντρικές πλατείες κάθε πόλης, κάθε νησιού, κάθε χωριού της χώρας. Αρκετοί ιδιοκτήτες επιχειρήσεων αντιλαμβανόμενοι τον πανεργατικό – πανελλαδικό ξεσηκωμό έθεταν με δική τους πρωτοβουλία σε αναστολή λειτουργίας τις επιχειρήσεις τους, ενώ δεν υπήρχε Σχολείο και Πανεπιστήμιο που δεν βρισκόταν υπό κατάληψη.

Τα χαρακτηριστικά που συνέθεταν τα κίνητρα συμμετοχής στην απεργία δεν ήταν αμιγώς ταξικά. Ήταν κατά κύριο λόγο η οργή για το έγκλημα, τα ψέματα και η συγκάλυψη. Οι κινητοποιήσεις αποτελούνταν από πολίτες κάθε κοινωνικής τάξης που αντιλαμβάνονται τις ευθύνες της Κυβέρνησης. Μία συγκλονιστική απεργία, κατόρθωσε να 'τσακίσει' το αφήγημα της Κυβέρνησης και να της προκαλέσει πανικό για όλα όσα θα ακολουθήσουν. Το βασικότερο στοιχείο της απεργίας ήταν ο αντικυβερνητισμός. Υψώθηκε ένα λαϊκό ανάχωμα στην Κυβέρνηση του Μητσοτάκη που φέρει την βασική ευθύνη για το έγκλημα στα Τέμπη αλλά και αποτυπώθηκε η αποδοκιμασία για την συνολική αντικοινωνική πολιτική της Κυβέρνησης στην οικονομία, στην εργασία, στα νοσοκομεία, στην ασφάλιση κτλ.

Από την απεργία και μετά τίποτα δεν είναι ίδιο. Ακολούθησαν ακόμη τρεις τεράστιες κινητοποιήσεις, με κορύφωση την ημέρα που ψηφίζοταν η πρόταση μομφής στην Βουλή. Μπορεί να μην θύμιζαν σε εύρος την απεργία της 28^{ης} του Φλεβάρη, αλλά είχαν μαζική συμμετοχή, ειδικά νέων ανθρώπων και δη μαθητών/τριών. Αναγνωρίζουμε πως η κοινωνική δυναμική που αναπτύχθηκε δεν κατόρθωσε να έχει, έστω για την ώρα, την συνέχεια που της αναλογούσε. Υπάρχουν δύο κομβικοί παράγοντες που οφείλουμε να αναγνωρίσουμε. Ο πρώτος αφορά την συμμετοχή στις κινηματικές διεργασίες στους μαζικούς χώρους. Η συμμετοχή των φοιτητών/τριών, των εργαζομένων στα Πανεπιστήμια και στους χώρους δουλειάς αντιστοίχως δεν ευθυγραμμίστηκε με την παρουσία τους στην

απεργία και στις κινητοποιήσεις που ακολούθησαν. Εκατομμύρια εργαζόμενοι/ες και χιλιάδες φοιτητές/τριες συμμετείχαν ενεργά στα καλέσματα των σωματείων και των συλλόγων τους, αλλά δεν ανταποκρίθηκαν στις συλλογικές διαδικασίες που πραγματοποιήθηκαν στο πεδίο τους. Ο δεύτερος παράγοντας είναι η συνολική αποδοκιμασία όλων των Κομμάτων, ιδίως του συστημικού μπλοκ δυνάμεων { ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ } που σε μερίδες της κοινωνίας "ακουμπά" και τον δικό μας χώρο. Χρειάζεται ξεκάθαρες θέσεις, που δεν θα θολώνουν το στίγμα και την πορεία μας ούτως ώστε να υπερβούμε την ταύτιση με τα κόμματα της λαϊκής αποδοκιμασίας.

Το κίνημα, ο δρόμος, οι διεργασίες, δίνουν οξυγόνο στην Αριστερά, πόσο δε μάλλον στην δική μας Αριστερά. Σε αυτή την νέα φάση βίαιης πολιτικοποίησης της νέας γενιάς, οφείλουμε να παίξουμε ρόλο καταλύτη. Είναι επιτακτική ανάγκη να βρισκόμαστε σε κάθε μικρό ή μεγάλο κόμβο που τίθεται σε αυτή την διαδικασία, όχι μόνο ως παρακολουθητές, αλλά ως ενεργά υποκείμενα του κινήματος. Το επόμενο διάστημα οφείλουμε να λάβουμε πρωτοβουλίες που θα ενισχύσουν ακόμα περισσότερο την δυναμική του κινήματος. Να δώσουμε συνέχεια στο Κοινωνικό – Πολιτικό Μέτωπο που διαμορφώθηκε στο Πάντειο Πανεπιστήμιο, με την εκδήλωση των Φοιτητικών Συλλόγων της Αθήνας, με πρωτοβουλία των δυνάμεων του Δικτύου στις σχολές. Η εκδήλωση μας αποτέλεσε μία πρώτη αποτύπωση της πολλαπλασιαστικής δυναμικής που αναπτύσσει η Αριστερά όταν καταφέρνει να συνεργάζεται. Οι δυνάμεις της Οργάνωσης μας, από κοινού με την ΚΝΕ, την ΑΡΑΣ και άλλες οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς κατάφεραν να πραγματοποιήσουν την μεγαλύτερη εκδήλωση που έχει πραγματοποιηθεί στην ιστορία του Φοιτητικού Κινήματος. Το Πάντειο Πανεπιστήμιο ήταν μικρό για να χωρέσει μία εκδήλωση που μετατράπηκε σε συγκέντρωση. Αντίστοιχες πρωτοβουλίες θα παρθούν και το επόμενο χρονικό διάστημα, σε όσες πόλεις καταφέρουν οι δυνάμεις μας στα Πανεπιστήμια, με στόχο το Φοιτητικό Κίνημα να πυροδοτήσει την αγανάκτηση των νέων ανθρώπων για όσα βιώνουν.

Η Νέα Αριστερά και η Νεολαία της οφείλουν να επεξεργαστούν και να δυναμώσουν τα αιτήματα των μαζικών φορέων, του Συλλόγου Γονέων Θυμάτων των Τεμπών και ολόκληρου του λαού.

1. Να συνεχιστεί ο αγώνας μέχρι να αποδοθούν πολιτικές και ποινικές ευθύνες στους ενόχους και να αποδοθεί δικαιοσύνη για τις 57 ψυχές που δολοφόνησε το κράτος στα Τέμπη.
2. Να περάσει το σύνολο του ελληνικού σιδηροδρόμου σε δημόσιο έλεγχο, αλλά και να διεκδικηθεί το τέλος της απαξίωσης του δημοσίου. Η υγεία, η παιδεία, το ρεύμα, οι μεταφορές είναι αγαθά απαραίτητα για την ζωή μας και πρέπει να τα απολαμβάνουμε ως τέτοια.
3. Να μην επιτρέψουμε να γενικευτούν τα "νέα Τέμπη". Η κυβερνητική πολιτική γέννησε την σιδηροδρομική δολοφονία, την δολοφονία στην Πύλο, στην Ρόδο, τα

εργατικά ατυχήματα, τους φοιτητές που πέφτουν από τα παράθυρα, την διάλυση του ΕΣΥ. Δεν θα θυσιάσουμε για τα κέρδη τους.

Η κοινωνία χρειάζεται αλλαγή πορείας και εναλλακτική διεξόδου από τις αντιλαϊκές πολιτικές. Μόνο η ισχυρή Αριστερά μπορεί να δώσει απάντηση.

Το "ποτάμι λαού" από άκρη σε άκρη στην χώρα φανερώνει την αποδυνάμωση της Κυβέρνησης και την ανάγκη για ανατροπή των πολιτικών της. Οι χαμηλοί μισθοί, η μείωση της αγοραστικής δύναμης, η στεγαστική κρίση, τα δικαιώματα στην εργασία, η διάλυση της Δημόσιας Υγείας, η ανάγκη για ενίσχυση της Δημόσιας Παιδείας, ο υπερτουρισμός, η ενεργειακή κρίση και η διαχείρισή της προς όφελος των καρτέλ, συνθέτουν το εκρηκτικό μείγμα της πολιτικής της Ν.Δ. Αυτή η πολιτική ήρθε η ώρα να αποτελέσει παρελθόν. Αυτό ήταν και το μήνυμα των εκατομμυρίων του λαού και της νεολαίας που βγήκαν στους δρόμους και τις πλατείες.

Την απάντηση δεν μπορεί να την δώσει το παλιό, σάπιο και φθαρμένο συστημικό μπλοκ δυνάμεων. Το ΠΑΣΟΚ και ο ΣΥΡΙΖΑ αδυνατούν να λάβουν οφέλη από την φθορά που υφίσταται η κυβέρνηση και ως εκ τούτου τμήματα τους απεργάζονται σχέδια ανασύνθεσης του 'Χώρου της Κεντροαριστεράς' ή της σύστασης ενός 'Ενιαίου Ψηφοδελτίου'. Ωστόσο, η στοχοπροσήλωση του ΠΑΣΟΚ και του ΣΥΡΙΖΑ στην ανάληψη κυβερνητικών ευθυνών ως αυτοσκοπό, σε συνδυασμό με την αδυναμία τους να παράξουν ένα ριζικά διαφορετικό πολιτικό αφήγημα που θα συμβάλλει στην κοινωνική ανάταση και θα στοχεύει στην οικονομική ενίσχυση όσων πλήττονται από τις κυβερνητικές πολιτικές, τους καθιστά εκτός των άλλων μη αξιόπιστους συνομιλητές για τον δικό μας χώρο.

Παράλληλα, οι συνδικαλιστικές δυνάμεις του ΠΑΣΟΚ είναι αυτές που ευθύνονται για το γεγονός πως η ΓΣΕΕ στις 28 του Φλεβάρη επέλεξε αρχικά να μην συμμετάσχει στην σχετική απεργία. Μια απόφαση η οποία ανατράπηκε μετά από πιέσεις των αγωνιστικών δυνάμεων απέναντι στην ηγεσία της Συνομοσπονδίας. Το ΠΑΣΟΚ δεν έχει σχέση και δεν διεκδικεί θέση τους πολιτικούς αγώνες και στα κινήματα. Στην κινηματική έξαρση των Τεμπών αντιμετώπισε με φοβικότητα τις διαδηλώσεις. Αποτελεί ακολούθημα της κληρονομιάς του ΠΑΣΟΚ των προηγούμενων δεκαετιών, που συνέβαλε με τις κυβερνήσεις του στην οικονομική λεηλασία της χώρας, στην μείωση των μισθών, στην διάλυση της Δημόσιας Υγείας και Παιδείας, στο "τσάκισμα" της μέριμνας και του κράτους πρόνοιας. Δεν είναι αρνητικό ακόμη και στην αναθεώρηση του άρθρου 16, να αφαιρέσει δηλαδή Συνταγματικά το δικαίωμα του Κράτους να παρέχει δωρεάν και Δημόσια παιδεία σε όλες και όλους.

Την πολιτική της σύμπλευσης με την Κυβέρνηση την αποτύπωσε και στην ψήφιση των υπερεξοπλισμών. Το σχέδιο για την πολεμική Ευρώπη, που θα ενισχύει την πολεμική

βιομηχανία με δισεκατομμύρια, μεγαλώνοντας το έλλειμμα στα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης έχει φαρδιά-πλατιά την υπογραφή και του ΠΑΣΟΚ όπως και του ΣΥΡΙΖΑ. Στη νέα διαιρετική τομή που δομείται πανευρωπαϊκά σε σχέση με την μετατροπή της Ευρωπαϊκής Ένωσης σε μια οικονομία πολέμου, οι δύο αυτές πολιτικές δυνάμεις επέλεξαν να στοιχιστούν με το αντιδραστικό μπλοκ της βιομηχανία όπλων.

Ο ΣΥΡΙΖΑ από την άλλη μεριά βγήκε από μία μακρά περίοδο εσωκομματικής περιδίνησης, που επισφραγίστηκε με την αλλαγή της ηγεσίας του (με αδιαφανείς διαδικασίες και άκρως ντροπιαστικές για ένα κόμμα που θέλει να προσδιορίζεται ως Αριστερό) . Η εκλογή Κασσελάκη αποτέλεσε το σύμπτωμα μιας μακράς προβληματικής περιόδου για τον χώρο, ο οποίος ως και σήμερα δεν έχει πραγματοποιήσει καμία συλλογική αυτοκριτική για το πως οδηγήθηκε σε αυτό το σημείο. Η πολιτική μετατόπιση του ΣΥΡΙΖΑ σε θέσεις ξένες προς την ριζοσπαστική Αριστερά στην οικονομία, στην εργασία, στην παιδεία, στην υγεία, στο κοινωνικό κράτος, στους εξοπλισμούς αποτέλεσαν την κορυφή του παγόβουνου. Παράλληλα, η πολιτική μέσου όρου, σε συνδυασμό με το θόλο πολιτικό στίγμα, η επικράτηση ενός άκρατου αρχηγισμού και μεσσιανισμού σε βάρος των συλλογικών διαδικασιών και η συνολική στρατηγική ήττα που βίωσε ο χώρος, φαίνεται πως περνούν αδιάφορα από τον πολιτικό οργανισμό του ΣΥΡΙΖΑ. Με την νέα ηγεσία του τελευταίου να έχει επιλέξει να πολιτευτεί με ένα αφήγημα το οποίο αναγνώσκει την περίοδο Κασσελάκη ως μια ‘ατυχή παρένθεση’, παρόλο που τα ίδια πρόσωπα πρωταγωνίστησαν στην εποχή που ο Κασσελάκης ολοκλήρωνε την δεξιά στροφή του ΣΥΡΙΖΑ

Για ένα Ενωτικό Αγωνιστικό Μέτωπο

Η οργή του λαού και της νεολαίας, αναζητούν πολιτική έκφραση. Η ανατροπή των πολιτικών της Νέας Δημοκρατίας περνάει μόνο μέσα από μία ισχυρή, αγωνιστική, ριζοσπαστική Αριστερά, που θα διαδραματίσει καταλυτικό ρόλο στην ιδεολογική σύγκρουση και στο λαϊκό κίνημα. Η ανάγκη για την δημιουργία Μετώπων των δυνάμεων της Αριστεράς είναι επιβεβλημένη. Τα μέτωπα όμως ‘‘χτίζονται’’ στην κοινωνία και στους μαζικούς χώρους. Στα πανεπιστήμια, στα σωματεία, στις γειτονίες, στις πλατείες. Γεννιούνται για να πολλαπλασιαστεί η δύναμη όλων όσων συγκρούονται πραγματικά με τις πολιτικές του νεοφιλελευθερισμού και θέλουν να διαμορφώσουν την αντιπαραθετική εναλλακτική σε αυτόν. Τα Μέτωπα δεν χτίζονται ούτε σε επίπεδο κορυφής, ούτε με πολιτικές δυνάμεις και σχηματισμούς που τα αντιλαμβάνονται ως μια αποϊδεολογικοποιημένη εκλογική σανίδα σωτηρίας.

Προϋπόθεση ώστε η Νέα Αριστερά να συμβάλει στη διαδικασία δημιουργίας ενωτικών αγωνιστικών μετώπων αποτελεί σε πρώτο βαθμό η ισχυροποίηση της ίδιας αλλά και της Οργάνωσης Νεολαίας της. Οφείλουμε να εργαστούμε σκληρά το επόμενο διάστημα για την ολόπλευρη ενίσχυση της Νέας Αριστεράς κόντρα σε παραλυτικά σχέδια που

απονευρώνουν την δράση μας και ναρκοθετούν το μέλλον του εγχειρήματος μας. Το κοινωνικό σύνολο στο οποίο θέλουμε να έχουμε απεύθυνση οφείλει να αναγνωρίσει τις αιτίες για τις οποίες το κόμμα και η Νεολαία του αποτελούν κοινωνικά χρήσιμα υποκείμενα.

Τα μέτωπα ωστόσο δεν χωρούν τους πάντες, ως εκ τούτου για να μπορέσουν να έχουν ριζοσπαστικά και ανατρεπτικά χαρακτηριστικά δεν μπορούν να συμπεριλαμβάνουν δυνάμεις που απουσιάζουν από τις κοινωνικές δομές και τους μαζικούς χώρους, που θέτουν ως μοναδικό στόχο την καιροσκοπική σύμπλευση της Προοδευτικής Αντιπολίτευσης και επιδιώκουν να μετατρέψουν την Αριστερά σε ένα χρήσιμο και ελέγξιμο σύμμαχο για τα σχέδια της οικονομικής ελίτ. Από την δική μας την μεριά οφείλουμε να είμαστε αυτοί και αυτές που θα συμβάλλουν στην εντατικοποίηση του 'Διαλόγου και της Κοινής Δράσης' όλων των οργανωμένων και μη δυνάμεων' που τοποθετούνται στο παραπάνω πλαίσιο. Η διαδικασία αυτή περνάει μέσα από ένα 'Νέο Κοινωνικό Φόρουμ', το οποίο μπορεί να αποτελέσει τον καταλύτη για την δημιουργία του 'Ενωτικού Αγωνιστικού Μετώπου', του πολιτικού σχηματισμού και του πολιτικού εργαλείου στα χέρια όσων υφίστανται κάθε είδους καταπίεση και εκμετάλλευση.